

Día 1: Setembre de 1347 Sóc un mercader genovès, més ben dit, el mercader més ric de tota Gènova. En aquest moments estic en un vaixell rumb cap a Sicília, transportant materials de tot tipus. Fa uns moments estava en el port de Gènova a punt de desembarcar, quan un home amb una mascara en forma de corb, m'ha demanat que l'ajudes. En uns instants s'ha desplomat a terra. Desde aquell moment m'he començat a sentir molt estrany i m'he començat a trobar malament. Fa unes hores que teniem que anar sopar, però primer teniem que esperar a tots els companys i encara faltava un d'ells. Quan ja portavem molt temps esperant-lo hem decidit anar-lo a buscar a la seva habitació. Al entrar ens l'hem trobat estés a terra. El més espantós de tot es que tenia tot ple de butllofes per tot el cos. Amb l'ajuda d'un company he agafat el cos i l'he llençat al mar. Després de sopar m'ha vingut un mal de panxa molt fort, cada vegada em trobo pitjor.

Día 2: Setembre de 1347 Avui m'he llevat molt cansat ja que m'he passat tota la nit vomitant i amb un mal de d'estómac molt fort. El pitjor és que quan m'he despertat.. m'he donat conta que... tinc butllofes per tot el cos! Segurament he agafat el mateix que el meu excompany. No se com ho puc haver agafat... potser.. quan em va tocar aquell vell ...o quan... vaig agafar el meu company mort... no ho sé, però el que si sé amb certesa es que tard o d'hora acabaré com ells dos. Per això estic escrivint aquesta carta. Una per despedirme del meu fill i l'altre per ajudar els metges a trobar una cura. Per això aniré descrivint el que em va passant al llarg del día. Fa una estona hem anat ha esmorzar, de moment no he notat cap sintoma més a part del mal d'estómac i el cansament. Quan ha arribat el migdia he començat a notar dolor als músculs molt forts que anaven marxant i tornant. S'havia que la meva fi s'anava apropant. El pitjor és quan hem tingut que fregar la coberta. No podia ni agafar la fregona! Al arribar la nit ja no tenia forces ni de aixecar-me per anar a sopar, així que m'han tingut que agafar uns companys i portar-me fins la taula. Al acabar de sopar m'han portat a la meva habitació, per que descanses. Un dels meus companys ha afegit: " tranquil descansa, demà estaràs millor". Però jo sabia que allò no era veritat, que l'únic que podia passar era que empitjorés. Amès, jo s'havia que ells no volien que m'apropés més a ells perquè m'havien tancat la porta de l'habitació amb clau. La meva fi ha arribat, per això, vull aprofitar abans d'acabar amb el dolor, per despedirme del meu fill i anunciar que l'estimo molt i gràcies per ferme passar uns anys de vida meravellosos. Ara, em desfaré de la malaltia per treurem aquest dolor de sobre i evitar que l'altre gent tingui que passar el mateix que jo. Obriré la finestra de la meva habitació i amb les últimes forces que tinc mi llançaré.